Küçük Aslanın Kuş Arkadaşı

Jane MEADOW

Küçük Aslanın Kuş Arkadaşı

Jane MEADOW

Geniş, altın rengi savanada, otların dalga gibi salındığı yerde, Leo adında küçük bir aslan yavrusu şekerlemesinden uyandı. Küçük patilerini gerdi ve koyu uçlu kısa kuyruğunu salladı. Tüylü yuvarlak kulakları her küçük sese kıpırdıyordu. "Ne kadar büyük, ne kadar gürültülü bir dünya," dedi Leo kendi kendine, kocaman kehribar gözlerini kırpıştırarak.

Leo uzun otların arasında seğirterek yürüdü, yumuşak altın-ten rengi tüyleri güneşte ısınıyordu. Bir hışırtı duydu. Bir vızıltı duydu. Fısıltılı bir vınlama duydu. Ama hiçbirinin ne olduğunu bilmiyordu. Yürürken başındaki daha koyu renkli küçük tüy tutamı zıplıyordu. "Keşke biri bana bütün bu seslerin ne anlama geldiğini söylese," dedi.

Birden, gök mavisi tüylerden bir pırıltı yanındaki devrilmiş bir dalın tam üstüne kondu. Krem beyazı göğüslü, parlak siyah gözlü küçük bir kuştu. Küçük turuncu gagası neşeli bir cıvıltıyla açıldı. "Merhaba! Ben Pip," dedi. Leo gözlerini kırpıştırdı. Bu kadar küçük bir kuş görmemişti hiç. Patisine sığabilirdi!

"Bir şeyler duymaya çalışıyor gibisin," dedi Pip, başını yana eğerek. Leo başını salladı. "Savana seslerle dolu, ama ben onları anlamıyorum." Pip, özenle katlanmış narin kanatlarıyla daha da yaklaştı. "Sana öğretebilirim," dedi. "Buradaki her sesi bilirim. Sadece dikkatlice dinle." Leo'nun kocaman kehribar gözleri hayretle büyüdü.

Pip alçak bir dala uçtu. "Gözlerini kapat ve dinle," dedi. Leo gözlerini kapattı. Rüzgâr otları okşadı. "O yumuşak şşş rüzgâr," dedi Pip. "Bulutların hangi yöne gittiğini söyler sana." Leo dinledi ve gülümsedi. "Duyuyorum!" diye haykırdı. Savana sesleri onun için sözcüklere dönüşüyordu.

Sonra Pip gagasını otlara doğru çevirdi. "Şu hışırtıyı duyuyor musun? O, otların kendi kendine fısıldaması." Leo tüylü yuvarlak kulaklarını öne doğru dikti. Otlar gerçekten fısıldıyordu, yumuşak ve hışırtılı. "Sırlar gibi geliyor," dedi Leo kıkırdayarak. Pip minik, çınlayan bir kahkaha attı. "Savana hep konuşur. Sadece sabırlı ve dinleyecek kadar iyi olman gerekir."

Günler geçtikçe Leo daha çok savana sesi öğrendi. Arıların vızıltısını ve bir ağaçkakanın tak-tak sesini öğrendi. Yağmurun geleceğini anlatan uzaktaki gümbürtüyü öğrendi. "Harika bir dinleyicisin," dedi Pip gururla. Leo'nun kısa kuyruğu sevinçle sallandı. "Sen de harika bir öğretmensin," dedi. "Ama geceleri nerede uyuyorsun, küçük dostum?"

Pip, Leo'yu otların kenarındaki uzun bir akasya ağacına götürdü. "Bu benim yuva ağacım," dedi. "Küçük yuvam dalların yükseğinde durur." Leo eğri büğrü yaşlı ağaca baktı. Dalları rüzgârda gıcırdıyordu. "Güzel bir ağaç," dedi. "Ama biraz sallanıyor gibi. Ya büyük bir rüzgâr gelirse?"

Tam o öğleden sonra rüzgâr güçlendi ve itip kakmaya başladı. Akasya ağacı sallandı ve inledi. Pip'in yuvası dalında sarsıldı. "Ah hayır!" diye cıvıldadı Pip, yuvanın etrafında kanat çırparak. "Dal çatlıyor!" Leo hızla yanına koştu, küçük patileri yere sıkıca basıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu ama arkadaşına yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Leo'nun aklına bir fikir geldi. Sağlam, devrilmiş bir dalı akasya ağacına dayadı. Güçlü bir destek oldu. Sonra yumuşak otlar toplayıp köklerin etrafına sıkıştırdı. "Bu onu sağlam tutmaya yardım eder," dedi soluk soluğa. Pip parlak siyah gözleriyle izledi. "Yuva ağacımı koruyorsun," diye fısıldadı. Leo'nun yüreği sıcacık ve kocaman oldu.

O günden sonra Leo her sabah yuva ağacını kontrol etti. Kabuğu kemiren can sıkıcı böcekleri kovaladı. Gevşek taşları küçük patileriyle itti. Hatta rüzgârlı gecelerde yanında durdu, yumuşak altın-ten rengi tüyleri rüzgârda savruldu. "Yuva ağacım savanadaki en güvenli ağaç," diye şarkı söyledi Pip.

Bir akşam Pip aşağı uçtu ve usulca Leo'nun patisine kondu. "Bana çok iyi davrandın," dedi. "Savanamın seslerini öğrendin ve evimi güvende tuttun." Leo en yumuşak gülümsemesini gülümsedi. "Arkadaşlar böyle yapar," dedi. "İyilik, dostluk kurmanın en iyi yoludur." Güneş arkalarında altın ve pembe renklerde battı.

Pip, Leo'nun tüylü yuvarlak kulaklarına sokuldu. "Sana bir armağanım var," dedi. "Ne zaman rüzgârı ve hışırdayan otları dinlesen, beni senin için tezahürat yaparken duyacaksın." Leo dinledi. Savana yumuşak akşam şarkısını söylüyordu. "Duyuyorum," dedi. "Ve seni de duyuyorum, küçük kuş arkadaşım."

Artık Leo sadece sesleri duyan bir aslan yavrusu değil. Onları anlayan bir aslan yavrusu. Rüzgâr bir dost. Otlar bir dost. Ve gök mavisi tüyleri, turuncu gagasıyla Pip hepsinin en iyi dostu. Savana seslerle dolu ve artık Leo her birini biliyor.

Ne zaman otların üzerinde yeni bir ses dolaşsa, Leo başını yana eğip dinler. Sonra Pip'e ne duyduğunu anlatır. Pip cıvıldar ve narin kanatlarını çırpar. "Hatırladın!" der. Leo da krem beyazı göğsünü—şey, altın rengi göğsünü—kabartıp der ki: "İyi bir öğretmenim vardı." Kahkahaları mutlu bir şarkı gibi savanada yayılır.

Yani eğer bir gün geniş, altın rengi savanada dolaşırsan, iyice dinle. Rüzgârın yumuşak şşş sesini ve otların hışırtısını duyabilirsin. Daha da dikkatli dinlersen, küçük bir aslan yavrusuyla minik mavi bir kuşun yuva ağaçlarında sırlar paylaştığını duyabilirsin. Dostlukları iyilikten büyüdü ve iyilik onu güçlü kıldı.